ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ**

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΤΑΝ μιά μέρα, κατά τά μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἤμουν ἀκόμα νέος καί δέν εἶχα διαλέξει ἐπάγγελμα, ὅταν ἔξαφνα κατάλυσα ἀπό τήν ἀγωνία τῆς ψυχῆς μου, πῶς δέν ἐχωροῦσε πειά ἀναβολή. Ἡ προθεσμία πού εἶχα δώσει στόν ἑαυτό μου, γιά νά σκεφτῶ σχετικῶς, εἶχε φτάσει καί δέν μποροῦσα νά περιμένω περισσότερο γιά τήν ἐκλογή μου.

Μέσα μου, εἶχα πάρει πειά τήν ἀπόφασι. Δέν ὑπολειπόταν παρά νά τή φανερώσω, κι' αὐτό ἀποφάσισα νά τό κάνω τήν ἴδια ἐκείνη μέρα.

Τήν ἐπιθυμία μου ἤθελα νά τήν ἐκμυστηρευθῶ πρωτα—πρῶτα στόν ἀδερφό μου τόν ξενητεμένο. Ἤμουν βέβαιος ὅτι στήν ἀρχή θ' ἀντιτασσόταν στό σχέδιό μου, ἀλλ' ὅτι στό τέλος θά'παρνε τό μέρος μου καί θα μ' βοηθοῦσε νά πετύχω τό σκοπό μου.

Ὕστερ' ἀπό τό γεῦμα λοιπόν, πῆρα χαρτί καί λέννα καί πῆγα σιόν κῆπο τοῦ θείου μου γιά νά γράψω τήν περιλόθητη ἐπιστολή, κατω ἀπό τόν φλογερό ἥλιο τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀπό τά παιδικά μου χρόνια ἀγαποῦσα νά ἐργάζομαι καί νά γράφω στό ὕπαιθρο, πολλές φορές μάλιστα σκαρφαλωμένος ἐπάνω στά δέντρα.

Ἦταν μιά μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ κῆπος, στόν ὁποῖο εἶχα καταφύγει, ἦταν σκυθρωπός καί μ' ἔκανε νά νοσταλγῶ τό σπίτι μου, μακρυά ἀπ' τό ὁποῖο πέρασα ὅλο τό καλοκαίρι, τή μητέρα μου καί τούς ἄλλους συγγενεῖς μου.

Μά κι' αὐτά πού θάγραφα τώρα θάχαν ὡς ἀποτέλεσμα νά μ' χωρίσουν ἀκόμα περισσότερο ἀπό τ' ἀγαπημένα μου πρόσωπα καί πράγματα, κι' αὐτό μ' βύθιζε σ' βαθειά μελαγχολία.

Νόμιζα μάλιστα πῶς ἐκείνη τήν ὥρα τά φυτά καί τά ἄνθη μέσα στόν κῆπο εἶχαν κάποιο τό ἐπίσημο, σαν νά ἐνδιαφέρονταν κι' αὐτά γιά τήν πρώτη σοβαρή πράξι τῆς ζωῆς μου, πού θά ξεπυλιγόταν μπρός στά μάτια τους.

Ἄλλαξα τή μιά ὕστερ' ἀπ' τήν ἄλλη δυό—τρεῖς θέσεις, ἀλλά κανμιά δέν μοῦ ἄρεσε, γιατί εἶχαν πολύ λίγον ἴσκιο καί μ' χτυποῦσε κατάματα ὁ ἥλιος. Γι' αὐτό δίσταζα νά καθήσω, ἀναποφάσιστος.

Ἴσως ὅμως αὐτό νάταν καί καμμιά πρόφασι γιά νά κερδίσω καιρό, γιά ν' ἀναβάλω αὐτή τήν ἐπιστολή, ἡ ὁποία θα καθιστοῦσε τήν ἀπόφασί μου ἀμετάκλητη.

Ἐπί τέλους, ἐπειδή ἔπρεπε κάπου νά καθήσω, διάλεξα μιά κούνια τοῦ βρισκόταν στό βάθος τοῦ κήπου καί ἡ ὁποία σκιαζόταν ἀπό μιά κληματαριά.

Ἐκεῖ, μέσα στήν ἀπόλυτη γαλήνη τῆς μοναξιᾶς, μέσα στήν ἀπόλυτη καλοκαιρινή σιωπή, πού τήν ἐτάραζαν μόνον οἱ μουσικοί βόμβοι τῶν ἐντόμων, ἔγραψα καί ἐπέγραψα τό γράμμα πρός τόν ἀδερφό μου, — τό «σημβόλαιό μου, νά ποῦμε, μέ τό ναυτικό...

Τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς δέν τό θυμᾶμαι πειά. Θυμᾶμαι ὅμως μέ τί συγκίνησι τό σφράγισα, σάν νάχα κλείσει ἐκεῖ μέσα τήν τύχη μου γιά πάντα.

Ὕστερ' ἀπό μερικές χρονοτριβές καί μερικούς ρεμβασμούς ἀκόμα, πρόσθεσα τήν ἐπιγραφή, τό ὄνομα τοῦ ἀδερφοῦ μου καί τ' ὄνομα ἑνός τόπου τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ὅπου βρισκόταν τότε ἐκεῖνος.

Δέν ἔμενε πειά παρά νά πάω καί νά ρίξω τήν ἐπιστολή στο ταχυδρομεῖο τοῦ χωριοῦ. Ὡστόσο κάθησα στή θέσι μου σκεφτικός κι' ονειροπόλος γιά πολλήν ὥρα, κρατώντας ἐπάνω στα γόνατά μου τό μικρό τετράγωνο χαρτί, ὅπου εἶχα κλείσει τό μέλλον μου.

Ὕστερα σκαρφάλωσα στόν τοῖχο τοῦ κήπου κι' ἐξαχολούθησα τούς ρεμβασμούς μου, πλανώντας το βλέμμα μου πέρα, στά βάθη τοῦ ὁρίζοντα.

Μά ἐντωμεταξύ πλησίαζε ἡ ὥρα πού τό σαραβαλιασμένο λεωφορεῖο τοῦ ταχυδρομείου θά ξεκινοῦσε, παίρνοντας μαζί του τά γράμματα τοῦ χωριοῦ. Ἔπρεπε λοιπόν νά πάω καί νά ρίξω καί τό δικό μου.

Κατέβηκα τότε ἀπό τόν τοῖχο, βγῆκα ἀπό τόν κῆπο κι' ἀφοῦ κλείδωσα, διευθύνθηκα ἀργά πρός τό ταχυδρομεῖο.

Βάδιζα σάν ἐκστατισμένος, χωρίς νά προσέχω σε κανέναν καί σ' τίποτε. Ὁ νοῦς μου ταξείδευε παντοῦ, στά δάση τῆς μαγεμένης Ταΐτῆς, στούς ἄμμους τῆς ζωφερῆς Σενεγάλης, στόν Μέγαν Ἀνταρκτικόν Ὠκεανό...

Ἡ βέβαιη προσδοκία πώς σύντομα θά τά ἔβλεπα ὅλ' αὐτά, μέ μεθοῦσε, μέ ἀναψέρωνε, μ' ἔκανε καινούργιον ἄνθρωπο.

Γιά πρώτη φορά ἀπό τότε πού ἄρχισα νά ὑπάρχω, ὁ κόσμος κι' ἡ ζωή μοῦ φανέντουσαν ἀλάνακτα καί φωτεινά μπροστά του.

Ὁ δρόμος ὅπου πήγαινα φωτιζόταν ἀπό ἕνα νέο φῶς, φῶς κάποιος σκυθρωπό, ἀλλά δυνατό, πού ἁπλωνόταν παντοῦ, ὥς τά σύνορα πού γειτονεύουν μέ τά γεράνια καί μέ τό θάνατο.

Ὕστερα μέσα στό ἀπέραντο ὄνειρό μου, ἤρθαν κι' ἀνακατώθηκαν εἰκόνες καί φαντασίες παιδιάτικες. Ἔβλεπα πώς φοροῦσα στολή ναυτικοῦ καί διάβαινα κάτω ἀπ' τόν ἥλιο στίς φλογερές προκυμαίες πόλεων ἐξωτικῶν ἢ γύριζα στό σπίτι μου ὕστερ' ἀπό ἐπικίνδυνα ταξείδια.... Ἔβλεπα ἀκόμα πώς κουβαλοῦσα στήν πατρίδα μου μεγάλα καθώτια γεμάτα ἐκπληκτικά, παράξενα, ἀφάντασια πράγματα....

Ἀλλ' ἔξαφνα ἡ καρδιά μου ἄρχισε πάλι νά πιέζεται, ὅπως προτήτερα στόν κῆπο.

Οἱ γυρισμοί αὐτοί ἀπό μακρινά ταξείδια θά γίνονταν ὕστερ' ἀπό πολλά χρόνια, ὄχι τόσο γρήγορα, ὅσο ὑπέθετα. Καί τότε τά πρόσωπα πού θά μ' ὑποδέχονταν στό σπίτι, θᾶσαν ἀλλοιώτικα, ἀλλαγμένα ἀπ' τόν καιρό.

Τά φανταζόμουν ὅλα αὐτά τά πρόσωπα νά μ' ὑποδέχονται μέ χαμόγελα γλυκά, ἀλλά πόσο μελαγχολικά... Ὅλοι τά μέτωπα θᾶσαν ρυτιδωμένα κι' ἡ μητέρα μου θᾶχε ἄσπρα μαλλιά, ἀσπρότερα ἀπό τώρα.

Κι' ἡ θεία μου ἡ Βέρθα, πού'ταν τόσο ἡλικιωμένη, θά ζοῦσε ἀκόμα ὥς τότε, γιά νά μ' δῆ νά γυρίζω ;...

Κι' ἐνῶ καταγινόμουν νά λογαριάσω τήν ἡλικία τῆς θειᾶς Βέρθας, ἔφτασα, χωρίς νά καταλάβω πῶς, στό ταχυδρομεῖο.

Ὡστόσο δέν ἐδίπασα. Πῆρα τό γράμμα μέ τό χέρι μου πού ἔτρεμε λίγο καί τῶρριξα στό κοντί. «Ὁ κοῦος εἶχε ριφθεῖ...» !..

Νά πῶς ἔγινα ναυτικός....

αὐτί καί τό ξανακόλλησε στή θέσι του, λέγοντας στόν τραιματία :

—Δέν θέλω νά ὑποφέρης κι' ἐσύ μαζί μου....

Φίλοι καί ἐχθροί, βλέποντας αὐτή τήν ὑψίστη πρᾶξι, ἀπόμειναν κατάπληκτοι.

—Βάλε τό μαχαῖρι στή θήκη σου, εἶπε ὁ Ἰησοῦς πρός τόν Πέτρο. Τό ποτῆρι πού ὥρισε ὁ οὐράνιος Πατέρας, γιά νά πιῶ, πρέπει νά τ' ἀδειάσω ὁλόκληρο....

Κι' ἔπειτα, γυρίζοντας στό πλῆθος, πρόσθεσε :

—Ἤρθατε νά μ' πιάσετε ὁπλισμένοι μέ ξίφη καί μέ λόγχες. Γιατί τό κάνατε αὐτό ; Ἐγώ ἤμουν κάθε μέρα μαζί σας, στό ναό. Γιά ποιό λόγο δέν μ' πιάνατε τότε ; Ἀλλά ἦρθε πειά ὁ καιρός τῆς ἐξουσίας σας καί ἡ βασιλεία τοῦ ζόφου....

Στά τελευταῖα λόγια, τό πλῆθος πῆρε θάρρος καί τόν ἔζωσε ὁλόγυρα. Ἀπό τούς σιντρόφους του κανένας δέν ἦταν κοντά του. Ὅλοι εἶχαν ἐξαφανιστεῖ. Κατόπιν ἡ συνοδεία ξεκίνησε πάλι γιά τήν πόλι. Μπροστά πήγαιναν οἱ στρατιῶτες κι' ἀνάμεσά τους βρισκόταν ὁ Ναζωραῖος, γαλήνιος, ἥρεμος, θεῖος... —